

LAUSANNSKÝ ZÁVÄZOK

Úvod

My, príslušníci cirkvi Ježiša Krista z viac ako 150 národov, účastníci Medzinárodného kongresu o svetovej evanjelizácii v Lausanne, chválime Boha za jeho veľké spasenie a radujeme sa zo spoločenstva, ktoré nám dal so sebou samým a s ostatnými veriacimi. Hlboko sa nás dotýka, čo Boh činí v dnešnej dobe. Naše nedostatky nás nútia k pokániu a dosiaľ neukončená úloha evanjelizácie je pre nás výzvou. Veríme, že evanjelium je dobrou správou pre celý svet, a pre Kristovu milosť sme odhodlanie počúvať jeho príkaz zvestovať evanjelium každému človeku a získavať učeníkov v každom národe. Preto túžime vyhlásiť svoju vieru a svoje predsavzatie a zverejniť tento záväzok.

1. Boží cieľ

Vyznávame svoju vieru v jedného večného Boha, Stvoriteľa a Pána sveta, Otca, Syna a Ducha Svätého, ktorý vládne nad všetkým podľa svojej vôle. Povoláva si z tohto sveta svoj ľud, ktorý potom posielal do sveta späť ako svojich služobníkov a svedkov pre šírenie svojho kráľovstva, pre rast Kristovho tela a pre slávu svojho mena. Vyznávame v zahanbení, že sme často svoje povolanie zapierali a vo svojom poslaní chybili tým, že sme sa pripodobňovali svetu alebo sa od sveta izolovali. Radujeme sa však z toho, že aj v hlinených nádobách evanjelium zostáva vzácnym pokladom. Túžime sa znova odovzdať Pánovi, aby sme tento poklad mohli v moci Ducha Svätého urobiť známym celému svetu. (Iz 40,28; Mt 28,19; Ef 1,11; Sk 15,14; J 17,6.18; Ef 4,12; 1 K 5,10; R 12,2; 2 K 4,7)

2. Autorita a moc Biblie

Prehlasujeme božskú inšpiráciu, pravdivosť a autoritu celého Starého i Nového zákona ako jediného napísaného Božieho slova bez chyby vo všetkom, čo tvrdí. Prijímame Božie slovo ako jediné neomylné pravidlo viery a života. Tiež prehlasujeme moc Božieho slova k dosiahnutiu jeho cieľa spásy. Zvesť Biblie je určená pre celé ľudstvo. Veď Božie zjavenie v Kristovi a v Písme je nemenné. Duch Svätý cez neho hovorí i dnes. Osvecuje myslenie Božieho ľudu v každej kultúre, aby videl pravdu Písma živo svojimi vlastnými očami, a tak celej cirkvi stále viac ukazuje mnohostrannú Božiu múdrosť. (2 Tm 3,16; 2 Pt 1,21; J 10,35; Iz 55,11; 1 K 1,21; R 1,16; Mt 5,17-18; Ju 3; Ef 1,17-18; Ef 3,10.18)

3. Jedinečnosť a všestrannosť Krista

Vyznávame, že je iba jeden Spasiteľ a len jedno evanjelium, aj keď evanjelizačných prístupov je celý rad. Uvedomujeme si, že každý človek má určité poznanie Boha cez všeobecné Božie zjavenie v stvorení. Odmietame však myšlienku, že toto poznanie môže spasiť, pretože ľudia potlačujú pravdu svojou bezbožnosťou. Ako nezrovnávajúce sa s Kristom a evanjeliom odmietame tiež akúkoľvek podobu synkretizmu (zlučovanie protikladných náboženských smerov) a dialógy, z ktorých by vyplývalo, že Kristus hovorí rovnakým spôsobom cez všetky náboženstvá a ideológie. Ježiš Kristus, ktorý je jediný Boh-človek a dal seba samého ako výkupné za hriešnikov, je jediným prostredníkom medzi Bohom a človekom. Niet iného

mena, ktoré by nás mohlo spasíť. Pre hriech spejú všetci k zániku, avšak Boh miluje každého človeka a nechce, aby niekto zahynul, ale aby všetci činili pokánie. Tí, ktorí odmietajú Krista, odmietajú radosť zo spasenia a odsudzujú sa k večnému odlúčeniu od Boha. Hovoriť o Ježišovi Kristovi ako o "Spasiteľovi sveta" neznamená, že každý človek bude v konečnom dôsledku spasený ani že všetky náboženstvá ponúkajú spasenie v Kristovi. Znamená to však vyhlásenie Božej lásky k svetu hriešnikov a výzvu pre všetkých ľudí, aby mu ako Spasiteľovi a Pánovi odpovedali osobným odovzdaním sa v pokánie a vo viere. Ježiš Kristus je vyvýšený nad všetky mená; túžobne očakávame deň, keď pred ním pokľakne každé koleno a každý jazyk vyzná, že je Pán. (Ga 1,6-9; R 1,18-32; 1 Tm 2,5-6; Sk 4,12; J3,16-19; 2 Pt 3,9; 2 Te 1,7-9; J 4,42; Mt 11,28; Ef 1,20-21; Fp2,9-11)

4. Podstata evanjelizácie

Evanjelizovať znamená hlásať radostnú správu, že Ježiš Kristus zomrel za naše hriechy, vstal z mŕtvych podľa Písíem, kraľuje ako Pán, dáva odpustenie hriechov a oslobodzujúci dar Ducha Svätého každému, kto činí pokánie a verí. Prítomnosť kresťanov vo svete je nevyhnutná pre evanjelizáciu, rovnako ako dialóg, ktorého účelom je citlivo načúvať v snahe o porozumenie.

Evanjelizácia sama o sebe znamená zvestovanie historického, biblického Krista ako Spasiteľa a Pána, s cieľom presvedčiť ľudí, aby k nemu osobne prišli a boli tak zmierení s Bohom. Pri zvestovaní posolstva evanjelia nemáme právo zakrývať cenu nasledovania.

Všetkých, ktorí ho chcú nasledovať, Ježiš i dnes vyzýva, aby zapreli samých seba, vzali na seba svoj kríž a zjednotili sa s jeho novým spoločenstvom. Výsledkom evanjelizácie je: poslušnosť Krista, začlenenie sa do jeho cirkvi a zodpovedná služba vo svete. (1 K 15,3-4; Sk2,32-39; J 20,21; 1 K 1,23; 2 K 4,5; 5,11.20; L 14,25-33; Mk8,34; Sk 2,40.47; Mk 10,43-45)

5. Kresťanská sociálna zodpovednosť

Vyznávame, že Boh je ako Spasiteľom, tak i Sudcom všetkých ľudí. Preto by sme mali zdieľať jeho starosť o spravodlivosť, zmierenie v celej ľudskej spoločnosti a o oslobodenie človeka z každého útlaku. Pretože je ľudstvo stvorené k obrazu Božiemu, má každý človek bez ohľadu na rasu, náboženstvo, farbu pleti, kultúru, sociálne postavenie, pohlavie či vek, vnútornú dôstojnosť, pre ktorú má byť predmetom úcty a služby, nie vykorisťovania. Preto vyjadrujeme ľútosť nad tým, čo sme zanedbali, a tiež nad tým, že sme evanjelizáciu a sociálny záujem niekedy považovali za vzájomne sa vylučujúce činnosti. Aj keď zmierenie človeka s človekom nie je zmierenie s Bohom, sociálne pôsobenie nie je evanjelizáciou, politické oslobodenie neznamená spásu, vyznávame, že k našej kresťanskej povinnosti patrí evanjelizácia a spoločensko-politický záujem. Oboje je nutné k vyjadreniu nášho učenia o Bohu a o človeku, o našej láske k blížnemu a o našej poslušnosti Ježiša Krista. Posolstvo o spasení zároveň obsahuje odsúdenie každej formy odcudzenia, útlaku a diskriminácie. Nemali by sme sa báť napádať zlo a nespravodlivosť, kdekoľvek sa prejavia. Keď človek prijme Krista, je znovuzrodený do jeho kráľovstva a musí sa snažiť na jeho spravodlivosť nielen ukazovať, ale tiež ju rozširovať uprostred nespravodlivého sveta. Spasenie, ktoré sme dostali nás má premieňať vo všetkých našich osobných a sociálnych povinnostiach. Viera bez skutkov je mŕtva.

(Sk 17,26.31; Gn 18,25; Iz 1,17; Ž 45,7; Gn1,26-27; Jk 3,9; Lv 19,18; L 6,27.35; Jk 2,14-26; J 3,3.5; Mt5,20; 6,33; 2 K 3,18; Iz 2,20)

6. Cirkev a evanjelizácia

Vyznávame, že Ježiš Kristus posielal svojich vykúpených ľudí do sveta rovnako ako Otec poslal jeho, čo vyžaduje rovnako hlboké a náročné preniknutie sveta. Musíme vyjsť zo svojich cirkevných a duchovných ghiett a preniknúť do nekresťanskej spoločnosti. V poslaní cirkvi obetavo slúžiť je evanjelizácia prvoradou úlohou. Svetová evanjelizácia vyžaduje, aby celá cirkev niesla celé evanjelium do celého sveta. Cirkev leží v samom strede Božieho kozmického plánu a je jeho vyvoleným prostriedkom k hlásaniu evanjelia. Cirkev, ktorá hlása kríž, však musí sama niesť znamenie kríža. Ak cirkev zradzuje evanjelium alebo sa jej nedostáva živá viera v Boha, ozajstná láska k ľuďom alebo svedomitá poctivosť vo všetkých veciach, vrátane podpory materiálnej a finančnej, stojí v ceste evanjelizácii. Cirkev je spoločenstvom Božieho ľudu a nie inštitúciou a nesmie sa stotožňovať s žiadnou konkrétnou kultúrou, sociálnym alebo politickým systémom či ľudskou ideológiou. (J17,18; J 20,21; Mt 28,19-20; Sk 1,8; Sk 20,27; Ef 1,9-10; Ga6,14,17; 2 K 6,3-4; 2 Tm 2,19-21; Fp 1,27)

7. Spolupráca v evanjelizácii

Vyznávame, že Božím cieľom je ozajstná, viditeľná jednota cirkvi. K jednote nás nabáda i evanjelizácia, pretože jednota naše svedectvo posilňuje, rovnako ako naša nejednotnosť evanjelium o zmierení podkopáva. Uvedomujeme si však, že organizačná jednota môže mať rôzne formy a nemusí nutne evanjelizácii napomáhať. Napriek tomu by sme my, kto máme rovnakú biblickú vieru, mali byť tesne spojení v spoločenstve, práci a svedectve. Vyznávame, že naše svedectvo bolo niekedy zmarené hriешným individualizmom a zbytočným zdvojovaním.

Sľubujeme, že budeme hľadať hlbšiu jednotu v pravde, uctievaní, Svätosti a misii. Usilujeme o rozvoj funkčnej oblastnej spolupráce v podpore misie cirkvi, v strategickom plánovaní, vo vzájomnom povzbudzovaní a v zdieľaní prostriedkov a skúseností. (J 17,21.23; Ef 4,3-4; J13,35; Fp 1,27; J 17,11-23)

8. Cirkvi v evanjelizačnom partnerstve

Radujeme sa, že začalo nové misijné obdobie. Dominantná rola západných misií sa rýchlo stráca. Pán Boh pripravuje v mladých cirkvách celkom nové možnosti pre svetovú evanjelizáciu a ukazuje tým, že zodpovednosť evanjelizovať prislúcha celému Kristovu telu. Všetky zbory by sa mali pýtať Boha a seba samých, čo majú robiť, aby mohli zasiahnuť svoje okolie a vyslať misionárov aj do iných častí sveta. Stále musíme svoju misijnú zodpovednosť a svoju úlohu prehodnocovať. Týmto spôsobom sa rozvinie rastúca spolupráca medzi cirkvami a viac vynikne univerzálny charakter Kristovej cirkvi. Sme Bohu vďační tiež za organizácie, ktoré pracujú na prekladaní Biblie, na teologickej výučbe, v komunikačných prostriedkoch, kresťanskej literatúre, evanjelizácii, misii, na poli cirkevnej obnovy a v ďalších špecializovaných oblastiach. Tiež ony sa musia podrobovať stálemu sebahodnoteniu a skúmať svoju účinnosť ako časti misie cirkvi. (R 1,8; Fp 1,5; Fp 4,15; Sk 13,1-3; 1 Te 1,6-8)

9. Naliehavá nutnosť evanjelizačnej úlohy

Viac než 2700 miliónov ľudí, teda viac než dve tretiny ľudstva, ešte nepočulo evanjelium.

Hanbíme sa za to, že toľko ľudí zostalo bez povšimnutia; je to pre nás a celú cirkev stálou žalobou. Teraz sa však v rôznych častiach sveta prejavuje nečakaná ochota prijímať Pána Ježiša Krista. Sme presvedčení, že nastal príhodný čas, keď by sa cirkvi a cirkevné organizácie mali opravdivo modliť za spasenie tých, ku ktorým sa evanjelium ešte nedostalo, a zahájiť nové úsilie k dosiahnutiu evanjelizácie celého sveta. Niekedy je potrebné znížiť počet misionárov i finančnú podporu v krajinách, kde už evanjelium hlásané bolo, aby miestne národné cirkvi prevzali viac vlastnej zodpovednosti, a aby sa uvoľnili prostriedky pre tie časti sveta, kde evanjelium ešte nebolo zvestované. Misionári by mali voľne cestovať medzi všetkými kontinentmi sveta v duchu pokornej služby. Cieľom je, aby pomocou všetkých prostriedkov a čo najskôr mal každý človek príležitosť počuť, pochopiť a prijať radostnú zvesť evanjelia. Nemôžeme predpokladať, že tento cieľ sa dá dosiahnuť bez obetí. Všetci sme otrasení chudobou miliónov a znepokojení nespravodlivosťou, ktorá ju spôsobuje. Tí z nás, ktorí žijú v hojnosti, prijímajú za svoju povinnosť viesť jednoduchý spôsob života, aby mohli hojnejšie prispieť k uľahčeniu utrpenia i k evanjelizácii. (J 9,4; Mt 9,35-38; R 9,1-3; 1 K 9,19-23; Mk 16,15; Iz 58,6-7; Jk 1,27; Jk 2,1-9; Mt 25,31-46; Sk 2,44-45; Sk 4,34-35)

10. Evanjelizácia a kultúra

Vytvorenie stratégií pre svetovú evanjelizáciu vyžaduje hľadanie nových ciest. Pod Božím vplyvom potom bude výsledkom rast cirkví hlboko zakorenených v Kristovi s blízkym vzťahom k vlastnej kultúre. Kultúra musí byť vždy skúšaná a posudzovaná Písmom. Pretože človek je Božie stvorenie, sú niektoré aspekty kultúry krásne a dobré. Pretože však človek padol, je celá kultúra poškvrnená hriechom a niektoré jej aspekty sú dokonca démonické. Evanjelium nestavia jednu kultúru nad druhú, ale hodnotí všetky kultúry podľa vlastných kritérií pravdy a spravodlivosti a v každej z nich presadzuje morálne hodnoty.

Misijné organizácie až príliš často vyvážali s evanjeliom tiež cudziu kultúru a cirkvi potom viac než k Písmu boli viazané ku kultúre. Kristovi evanjelisti sa musia pokorne oprostíť od všetkého okrem svojej vlastnej identity, aby sa mohli stať služobníkmi druhých, a cirkvi sa musia snažiť kultúru premeniť a obohatiť - to všetko k Božej sláve. (Mk 7,8.9.13; Gn 4,21-22; 1 K 9,19-23; Fp 2,5-7; 2 K 4,5)

11. Vzdelávanie a vedenie

Vyznávame, že nám niekedy záležalo viac na raste počtu členov cirkvi než na duchovnom prehĺbení, a tým sme oddelili evanjelizáciu od kresťanskej výchovy. Tiež priznávame, že niektoré z našich misíí príliš pomaly pripravovali a povzbudzovali miestnych predstaviteľov cirkvi k plneniu ich zodpovedných úloh. Chceme rešpektovať miestne princípy a prajeme si, aby každá cirkev mala svojich miestnych predstaviteľov, ktorí by kresťanský spôsob vedenia neprejavovali v nadradenosti, ale v službe. Uvedomujeme si, že je potrebné zlepšiť teologické vzdelávanie najmä pre vedúcich cirkví. V každej zemi by mal byť účinný vzdelávací program pre kazateľov a laikov týkajúci sa vierouky, učeníctva, evanjelizácie, výchovy a služby. Takéto vzdelávacie programy sa nesmú opierať o stereotypné metódy, ale mali by ich iniciatívne vypracovať miestni ľudia na základe biblických právd. (Ko 1,27-28; Sk 14,23; Tt 1,5.9; Mk 10,42-45; Ef 4,11-12)

12. Duchovný zápas

Uvedomujeme si, že sme zapojení do stáleho duchovného boja s mocnosťami a silami zla, ktoré sa snažia zničiť cirkev a zmať jej úlohu vo svetovej evanjelizácii. Vieme, že sa musíme vyzbrojiť Božím výbrojom a viesť tento boj duchovnými zbraňami: pravdou a modlitbou.

Činnosť nášho nepriateľa totiž odhaľujeme nielen vo falošných ideológiách mimo cirkev, ale tiež vo vnútri cirkvi, vo falošných evanjeliách, ktoré popierajú Písmo a stavajú človeka na miesto Božie. Potrebujeme bdelosť a schopnosť rozlišovania, aby sme si zachovali biblické evanjelium. Priznávame, že my sami nie sme voči svetským myšlienkam a jednaniam odolní, že sme náchylní podľahnúť sekularizácii. Niekedy napríklad zanedbávame starostlivé štúdie o raste cirkvi, ako početnom, tak duchovnom, aj keď sú správne a cenné. Inokedy v túžbe zaisťiť si dobrú odozvu na evanjelium kompromitujeme svoje poslanstvo, manipulujeme poslucháčov nátlakovou taktikou a nadmerne nás zamestnávajú štatistické údaje, s ktorými niekedy nakladáme i nečestne. To všetko je svetské. Cirkev musí byť vo svete, ale svet nesmie

byť v cirkvi. (Ef6,12; 2 K 4,3-4; Ef 6,11; Ef 6,13-18; 2 K 10,3-5; 1 J 2,18-26; Ga1,6-9; 2 K 2,17; 2 K 4,2; J 17,15)

13. Sloboda a prenasledovanie

Bohom ustanovená povinnosť každej vlády je zaisťovať podmienky mieru, spravodlivosti a slobody, v ktorých by cirkev mohla počúvať Boha, slúžiť Pánu Ježišovi Kristovi a kázať bez prekážky evanjelium. Preto sa modlíme za predstaviteľov národov a žiadame ich, aby zaručovali slobodu myslenia a svedomia, slobodu praktikovať a propagovať náboženstvo podľa Božej vôle, ako je to vymedzené vo Všeobecnej deklarácii ľudských práv. Tiež vyjadrujeme hlbokú starosť o všetkých, ktorí boli neprávom uväznení, a najmä o svojich bratov, ktorí trpia pre svoje svedectvo o Pánu Ježišovi. Sľubujeme, že sa za nich budeme modliť a pracovať na ich oslobodení. Zároveň sa odmietame nechať zastrašiť ich osudom.

S pomocou Božou sa tiež budeme stavať proti nespravodlivosti a budeme sa snažiť zostať verní evanjeliu za každú cenu. Nezabúdame na upozornenie Pána Ježiša, že prenasledovanie je nevyhnutné. (1 Tm 1,1-4; Sk 4,19; 5,29; Ko 3,24; Žd 13,1-3; L 4,18; Ga 5,11; 6,12; Mt 5,10-12; J15,18-21)

14. Moc Ducha Svätého

Veríme v moc Ducha Svätého. Otec poslal svojho Ducha, aby svedčil o Jeho Synovi; bez jeho svedectva je naše svedectvo neplodné. Usvedčenie z hriechu, viera v Krista, znovuzrodenie a kresťanský rast, to všetko je jeho práca. Duch Svätý je tiež misijným Duchom; z cirkvi naplnenej Božím Duchom by teda evanjelizácia mala vychádzať spontánne. Cirkev, ktorá nie je misijnou cirkvou, si sama sebe odporuje a uháša Ducha Svätého. Svetová evanjelizácia bude možná iba vtedy, keď Duch Svätý obnoví cirkev v pravde, múdrosti, viere, Svätosti, láske a moci. Preto vyzývame všetkých kresťanov, aby sa modlili za navštívenie zvrchovaného Ducha Božieho, aby na jeho ľudu bolo vidieť všetko jeho ovocie a aby všetky jeho dary obohatili telo Kristovo. Iba vtedy sa stane celá cirkev vhodným nástrojom v jeho rukách, tak aby celá zem začula jeho hlas.

(1 K 2,4; J 15,26-27; 16,8-11; 1 K 12,3; J 3,6-8; 2 K3,18; J 7,37-39; 1 Te 5,19; Sk 1,8; Ž 85,4-7; 67,1-3; Ga5,22-23; 1 K 12,4-31; R 12,3-8)

15. Druhý Kristov príchod

Veríme, že sa Ježiš Kristus osobne a viditeľne vráti späť s mocou a slávou, aby dokončil svoje spasenie a súd. Toto zasľúbenie o jeho príchode je ďalším podnetom k našej evanjelizácii, pretože si pripomíname jeho slová, že "najsôr musí byť evanjelium hlásané celému svetu".

Veríme, že obdobie medzi Kristovým nanebovstúpením a jeho novým príchodom musí byť naplnené misijnou činnosťou Božieho ľudu, ktorý nemá právo túto činnosť ukončiť skôr, než nastane koniec. Tiež si pripomíname jeho varovanie, že prídu falošní kristovia a falošní proroci, ako predchodcovia konečného antikrista. Preto ako pyšný, sebavedomý sen odmietame predstavu, že by človek bol schopný vybudovať ideálne pomery na zemi. Naša kresťanská istota spočíva v tom, že Boh dokončí svoje kráľovstvo, a my tento deň vyzeráme s veľkým očakávaním; vyzeráme nové nebo a novú zem, kde bude spravodlivosť a kde bude Boh panovať naveky. Zatiaľ sa znovu vydávame do služby Kristovi a ľuďom v radostnej poddanosti jeho vláde nad celým naším životom.

(Mk 14,62; Žd 9,28; Mk13,10; Sk 1,8-11; Mt 28,20; Mk 13,21-23; J 2,18; 4,13; L 12,32; Zj 21,1-5; 2 Pt 3,13; Mt 28,18)

Záver

Vo svetle tejto našej viery a nášho predsavzatia preto uzavierame s Bohom a jedni s druhými vážnu zmluvu, že sa budeme spoločne modliť, plánovať a pracovať pre evanjelizáciu celého sveta. Vyzývame i ostatných, aby sa k nám pripojili. Kiež nám Boh zo svojej milosti a pre svoju slávu pomáha, aby sme tejto zmluve zostali verní! Amen, haleluja!